

Scholtens oplysninger af 22. December 1849 om Negeropstanden 3. Juli 1848 på St. Croix, til hans forsvarer C. N. David. (Fra C. N. Davids Privatarkiv)

Ligesom jeg allerede tidligere har tilladt mig at tilstille Deres Velbaarenhed, til hvem jeg med saa megen Rolighed og Tillid har overantvordet min Sags Førelse, endeel til dens Oplysning tjenende Documenter og Acter, saaledes tillader jeg mig ogsaa herved at meddele Dem nogle flere, hvorover Listen følger vedlagt, og som jeg har troet ligeledes kunde være Dem tjenlig at have Kundskab til. Ved denne Leilighed skal jeg ikke indlade at meddele Dem nedenstaaende Optegnelser til mulig Afbenyttelse eller Veiledning i denne Sag.

Naar man vil bedømme min Handlemaade med Hensyn til den paa St: Croix den 3' Juli 1848 udbrudte Negeropstand, og komme til en rigtig og retfærdig Dom over, hvorvidt Emancipations-Erklæringen var en Nødvendighed, er det upaatvivleligen nødvendigt at tage Hensyn baade til Coloniernes Tilstand, paa den Tid Opstanden udbrød, og til min Stilling.

I første Henseende maa det ingenlunde tabes af Sigte, at efterat det allerhøieste Rescript 28' Juli 1847 var blevet bekendtgjort, hvorefter de Børn, som efter dette Tidspunkt fødtes af Slavinder, skulde være frie, var en Tilstand indtraadt, der allerede i og for sig frembød megen Vanskelighed, og næsten var uholdbar. Længselen efter den endelige Emancipation, som derved var bebudet, inden en ikke lang Række af Aar, maatte derved stige for Slaverne, medens der paa ingen af Siderne fandtes Beroligelse eller Tilfredshed ved den derved indførte Tilstand, ligesaalidt hvor Slaverne som hos Planterne, thi fra de førstes Side hørtes ideligen Klager over den Behandling, der nu blev deres Børn tildeel, og det var jo ogsaa ganske naturligt, at disse bleve forsømte af Planterne, da deres Pleie nu maatte ansees som en reen Byrde, der ei som tidligere kunde finde sin Erstatning i det Arbeide, der af dem, naar de voxede til, ville blive udført for Planterne. At disse sidste ligesaalidt fandt sig tilfredsstillede ved det i Rescriptet 28 Juli 1847 indeholdte Lovbud og den derved bebudede endelige Emancipation er saa bekendt, at jeg ikke troer at behøve at anføre noget Beviis herfor, medens jeg i første Henseende kan beraabe mig paa, at jeg paa enhver Fridag, efterat Rescriptet af 28 Juli 1847 var bekendtgjort, har modtaget Klager fra en stor Deel, som kom til mig for at besvære sig over, den Behandling, der nu blev deres Børn tildeel fra Planternes Side.

Var allerede Tilstanden derved blevet vanskeligere at opretholde – og det maa herved erindres, hvor farefuldt og lidet betryggende den allerede i det Hele var, efterat den engelske Emancipation var vakt i alle Slavecolonier, uden Hensyn til dens virkelige Indflydelse paa de Paagjældendes Kaar og Velvære – saa maa det fremfor Alt ikke oversees, at der kom et nyt Moment til, der bidrog til at gjøre Tilstanden endnu langt betænkeligere. Det er bekendt, at Emancipationen i de franske Colonier var en Følge af den ved Revolutionen i 1848 i forandrede Regjeringsform og Forfatning. Omtrent samtidig hermed eller i det mindste kort Tid derefter kom det til Slavernes Kundskab paa vore Øer, at der var foregaaet en Forandring i Danmarks Forfatning, om hvis Betydning og Væsen de naturligviis ikke kunde have noget klart Begreb; men det er ligesaa naturligt og vil ikke kunde benægtes af Nogen der har været i vore Colonier, at den Idee blev amlindelig for Slaverne paa vore Øer, at ligesom den franske Forfatnings Forandring havde bragt deres Brødre i de franske Colonier Emancipation, saaledes maatte Forfatnings Forandringen i Danmark, have deres Emancipation til Følge. Ja, de ansaae denne Følge saa vis, saa nødvendig, at mange endogsaa stode i den Formening, at Kundgjørelsen herom kun vilkaarligen tilbageholdtes. Men dette Factum: at denne Stemning var almindelig blandt Slaverne, strax efter at Kundskaben om, hvad der var passeret i Frankrig og Danmark i Februar og Marts 1848 var komme til dem – og jeg kan som sagt provocere Enhver, der har været i Colonierne til at benægte det – havde høist vigtige Følger for den hele Tistand paa Øerne. En Opstand, et voldsomt Forlangende efter Frihed maatte nu fremstille sig i et ganske andet Lys for den sindige, rolige og bedre Deel af Slaverne, og maatte, saa snart den udbrød, finde Understøttelse, selv hos dem, der var mindre utilfredse med deres Stilling og der ellers vare mindst tilbøielige til at slutte sig til en voldsom Bevægelse. Opstandens Udbrud kunde saaledes langt bedre skjules, thi Hovedmændene vidste ret vel, at de kunde gjøre Regning paa en almindelig Understøttelse paa Grund af den for Slavebefolkningen herskende nskuelse.

Jeg skal imidlertid ikke længere opholde mig ved dette Punkt, hvor vigtigt det end er, men kun tillade mig at tilføie, hvad jeg i øvrigt tør ansee at være tilstrækkeligen bekendt og documenteret, at

Hovedbestemmelsen i Rescriptet af 28' Juli 1847, Slavebørnenes Frihed, ikke er foranlediget af mig, ligesaa lidt som af Kongen, der har havt Leilighed derom i Embeds medfør at yttre sig for hans Majestæt, men at jeg tværtimod saavel skriftligen som mundtlig har gjort de alvorligste Indsigelser herimod, og at jeg endogsaa aabent og uforbeholdent erklærede Kong Christian d: 8de, at den Tingenes Tilstand som ved dette gradvise Emancipationsforsøg vilde fremkaldes, umulig længe vilde lade sig holde. Jeg kunde endogsaa paaberaabe mig, at H: M: Kong Chr: 8de i Anledning af mine Modforetillinger svarede mig, "at naar Nødvendigheden skulde fordre det, maatte Emancipationen tilstaaes, og at han var villig til for dette Tilfælde, at forsyne mig med fornøden Fuldmagt, for ikke at give Landet og de Blanke til Priis for Revolutions Ulykker." Men herimod tillod jeg mig allerunderdanigst at indvende, at jeg hverken for Kongens eller min Skyld kunde ønske mig en saadan allerhøieste Fuldmagt meddeelt, da man af en saadan let vilde tage Anledning til at begrunde Paastand om Erstatning, naar Emancipationen ved given Leilighed blev erklæret, og da en saadan Bemyndigelse, hvad der let kunde blive Planterne bekjendt, vilde have til Følge, at de vilde fatte en endnu større Mistillid til mig, som om jeg havde ønsket at have det i mine Hænder, snarest muligt at kunne erklære den endelige Emancipation, medens alle mine Bestræbelser kun er egaaede ud paa langsomt og sikkerdt at forberede dem ved de Fricouleurtes og Slavernes Opdragelse til Statsborgerlighed og Udvikling til Frihed.

Ved Siden af denne saaledes paapegede Tilstand vil det være af yderste Vigtighed at have min Tilling, som Coloniernes Generalgouverneur, for Øie. Det maa da ikke oversees, at den hele Militaire Styrke paa Øerne var ubetydelig, og langt fra tilstrækkelig til at undertrykke en almindelig Opstand. Dette kunde heller ikke være anderledes, thi Etableringen af en dertil tilstrækkelig militair Magt, vilde have medført uforholdsmæssige Bekostninger. Jeg har derfor aldrig tilraadet, at man paa den Maade skulde sikre sig en Betyggelse mod Opstand eller for Ordenens Overholdelse i Almindelighed. Men derimod har jeg ivrigen arbeidet for Tilveiebringelsen og Oprettelsen af et velordnet Politie, og paa at forbedre Negerne Kaar og især deres Moralitet, thi deri laae, efter min Overbeviisning de vigtigste Garantier for Coloniernes rolige bestaaen og Udvikling. Politiet var imidlertid langt fra i en tilfredsstillende Forfatning endog i den seneste Tid, men det er saare langt fra, at jeg kan tilskrives nogen Skyld derfor, thi jeg har i mange Aar og gjentagne Gange andraget paa, at Politiet paa Øerne i enhver Henseende maatte blive bedre organiseret. Mine fohen sigtende Forslag ere imidlertid ikke blevne fulgte, medens Politie-Forholdsregler, som jeg paa det bestemteste fraraadede ere blevne truffene, og jeg skal som Eksempel herpaa kun nævne, Fritagelsen for de Blanke og Fricouleurte i St Croix til at forrette Nattevagt og den dermed forbundne Patrouilletjeneste, hvorimod jeg erklærede mig i Betænkning af 30 April 1840.

Hvad nu Negerne moralske Tilstand angaaer da er jeg vistnok langt fra at miskjende hvad der herfor var skeet fra Regjeringens Side; men jeg tør ogsaa gjøre Regning paa, at man ikke vil glemme, hvorledes jeg selv har medvirket hertil. Men det er langt fra at Alt som kunde have været skeet herfor, er skeet eller forsøgt, tværtimod er ikek Liidet undladt, som jeg har tilraadet og gjort mig al mulig Fliid for at bevirke; men forgjæves.

Jeg skal ikke omtale de utallige Vanskeligheder, som, efterat de Fricouleurte vare blevne emanciperede fra Planternes Side bleve lagte iveien for enhver Fremskriden til Forbedring i Slavernes Kaar, men jeg skal alene omtale to Omstændigheder, som det ikke har været muligt at faae bortrydede enten ved Forestillingen til til Regjeringen i Moderlandet eller ved hensigtssvarende Bestræbelser i Colonierne, og som have havt en meget skadelig og fordærvende Indflydelse paa Neger-Polulationen.

Den første af de her tilsigtede Omstændigheder var, at Slavernes Vidnesbyrd for Retten – uagtet de allerede vare saa langt fremrykkede paa Civilisationens Bane – kun under særdeles enge og meget combinerede Forhold vare gjældende, saa er det oftere har hændet sig, at jeg imod min egen moralske Overbeviisning, har maattet afvise, for ikke at sige straffe en heel Plantages Gangsretfærdige Klage, da vedkommende Eier eller Forvalter næsten uden Undtagelse have paastaaet at deres og Underopsynsmænds Ord, hvor meget afvigende disse end vare fra Sandheden, skulde staae til troende.

Den anden Uskik som havde gjort sig gjeldende og som muligt havde endnu mere moralsk fordærvelige Følger, var den, at Forvalterne og Underforvalterne efterstræbte de unge Negerpiger og ved Løfter, som oftest til deres egen Moder, om at ville frikjøbe disse og de Børn de maatte avle med dem, fik dem i en

meget und Alder til at føre Samliv med sig, uden at de senere vare at bevæge til at holde dette deres, under høitidelige Løfter, givne Tilsagn. Saaledes vil jeg kun her til Eksempel anføre, at en Forvalter paa Plantagen Enfjeldgreen i Nærheden af Frederiksted under et saadant Løfte havde faaet en Negerpige i en Alder af neppe 14 Aar i Huset hos sig, og efterat have avlet 3de Børn med hende, lod hende og Børnene tilbage i Slavestand, uagtet alle Demonstrationer saavel fra den fornuftige Eier's som fra Generalgouvernementets Side, eftersom intet bestemt Lovbud var fastsat eller var at udvirke imod en saadan Forførelse. – Jeg kunde ikke engang bringe det dertil, at han ved Eed skulde fralægge sig, at han ikke var Fader til Børnene; hans blotte Udsagn, som Frie mod Slave, var tilstrækkelig.

Til hvilke skrækkelige Forbrydelser en saadan Handlemaade kan lede, viser noksom det omtrent paa samme Tid udøvede Giftmord paa Plantagen Rattan's Forvalter og Underforvalter, idet en gammel Mulatinde med hvis Datter Forvalteren lovede under de ovenomhandlede Betingelser, og med hvem han havde avlet et Barn, men som han i længere Tid, under allehaande Paaskud, ikke frikjøbte – af Hævngiærrighed kom en Plantegift, som var absolut dræbende, i hans Kaffe, og for hvilken Forgiftelse en aldeles uskyldig Mand tillige blev Offer.

Foruden de ulykkelige Følger paa Negerbefolkningens moralske Tilstand, som det maatte have, at mine Bestræbelser til at befordre denne ved disse og andre Leiligheder ikke fandt den Understøttelse hos Regjeringen, paa hvilken jeg regnede, havde dette ogsaa den meest uheldige Indflydelse paa min Stilling; thi derved svækkedes den Autoritet hvori jeg maatte staae i Negerbefolkningens Øine for ved enhver Leilighed at kunne op og skaffe mine Befalinger den Lydighed, uden hvilken Regimentet i Colonierne er priisgivet for de største Farer. Hvilken moralsk Skade det har givet, at Generalgouverneurens Autoritet, langt fra at understøttes, oftere er bleven undergravet, ved Bestemmelser her hjemme fra, vil man neppe kunne forestille sig, naar man bedømmer Coloniernes Forhold fra et blot europæisk Standpunkt, men Enhver som er fortrolig med Forholdene i Colonierne og som kan og vil nedømme dem efter deres Eiendommelighed, maa erkjende det. Jeg skal, som Eksempel paa det her Anførte kun henpege paa, at en underordnet Embedsmand i længere Tid, uanset fra Regjeringens Side, turde bruge en Skrive- og Handlemaade imod den høieste Autoritet paa Øerne, som netop paa en Tid, hvor denne paa det allerkraftigste burde have været understøttet nødvendigviis maare svække og nedsætte hans Værdighed, lammer hans Kraft og skade den Sag, der med saa megen Møie var bragt sin Modenhed nær, uden at have fremkaldt nogen Rystelse i de bestaaende Forhold eller foraarsaget betydeligt forøgede Udgifter, Ja, da denne Embedsmand endelig ved Dom var bleven kjendt skyldig og idømt en Mulct, blev han, da jeg paa Grund af de han havde brugt fornærmelige Udtryk mod Generalgouverneuren saa mig nødsaget til at anlægge en ny Sag mod ham istedet for at vedblive at være suspenderet som under den første mod ham verserende Sag, atter indsat i sit Embede.

Betydningen af den moralske Skade som derved blev afstedkommet var saa meget større, som mine Bestræbelser til at ordne Coloniernes Forhold, til at hævde de Fricouleurtes Rettigheder og til at forbedre Slavernes Kaar, nødvendigviis maatte vække og vedligeholde en Opposition imod mig, fra Planternes Side, der, om den ikke hyppigere traadte aabenbar frem, dog ikke mindre stadig arbeidede imod mig og skadede min Stilling. De giennemgribende Forandringer, som efter mine Forslag bleve foretagne i flere saavel militaire som civile Administrationsgrene, og navnlig den forandrende Drivtsmaade af de Kongl: Plantager, skadede mange Privates Egen Fordeel i samme Grad, som den Kongl: Kasse derved vandt, og som det derved blev muligt at føre en bedre Control med Negernes Behandling, og dette maatte naturligviis give Oppositionen imod mig ny Næring.

Under disse Forhold, under den ovenfor betegnede Tilstand, i min her paapegede Stilling udbrød Opstanden, som paa den omforklarede Maade kunde og var blevet holdt hemmelig.

I min Besvarelse af 25 Septbr 1848 var de mig forelagte Spørgsmaal, navnlig paa det første, har jeg allerede antydnet, at Intet tydede hen paa en nær forestaaende Opstands bestemte Udbrud, hvorved det ikke maa tabes af Sigte hvad jeg ogsaa der har bemærket, at overordentlige Forholdsregler, medens Alt er tilsyneladende roligt, da disse ikke kunne blive ubekjendte for Negerbefolkningen, altid maa fremkalde en stor Spænding i denne, en ivrig Forsken efter Aarsagen til disse, en Tro iblandt dem at man befrygter Opstand og en deraf udsprungen Erkjendelse af deres Magt, saa at det Middel hvorved man vilde forebygge

en Opstand let kunde blive en Foranledning til samme. Men da nu Forhørene i selve Colonien ere sluttede vil det af disse være oplyst, om nogen Mand i Colonien mere end jeg ahnede Opstandens Udbrud, og om det derfor kan paastaaes, at jeg har været mindre klartseende end Andre eller end jeg kunde og burde have været det.

Forsaavidt det skulde formenes eller paastaaes at jeg med den Magt, hvormed jeg stillede Oprøret efter Emancipations-Erklæringen, burde have kvalt dette i sin Fødsel, maa jeg henvise til min Besvarelse af det sjette Spørgsmaal i min ovennævnte Skrivelse af 25 Septbr 1848. Der er stor Forskjel, naar man har at gjøre med en heel Befolkning, iblandt hvilken den mere redelige sindige og ordentlige troe, at de kun understøtter et retfærdigt Forlangende – og jeg maa her henvise til hvad jeg har yttret om den almindelige Anskuelse af Marts-Begivenhederne i Moderlandet – hvilket er dem alle fælles, og naar man har at gjøre med de Ildesindedem Ubesindige og Forvorpne, som vilde gaa langt videre end hiin, hvis Understøttelse de da miste. Heller ikke tilraadede den Gang en eneste Mand, eller hævede en eneste Stemme sig for, at man paa dette Sagens Standpunkt skulde søge at anvende Magt, der vidle have afstedkommet usigelig Ulykke uden at føre til Maalet. De franske Coloniernes Eksempel i den første Revolution maatte staae advarende for Alles Tanker, og der var dog en forholdsviis langt større militair Styrke paa Martinique den gang end i 1848 paa St: Croix. Ligesom jeg er overbeviist om, at dersom Tiden og min Stilling havde tilladt mig at sammenkalde et Raad, og modtage Nogens Betænkning, Alle hvis fortjente at han vilde have været enig i, at der Intet andet var at gjøre end at tilstaae Emancipationen saaledes jeg kan i saa Henseende provocere Regjeringsraad Kuntzen og const: Regjeringsraad Cancellieraad Petersen til at bekræfte, at de deelte denne Anskuelse, da jeg, førsend jeg forlod Gouvernementshuset, spurgte dem om deres Mening med Hensyn til Tingenes Tilstand. Til at sammenkalde Planterne og til at modtage deres Formening var der, uden Hensyn til min Stilling ligervis for dem, som sagt, ikke Tid uden at udsætte Øen for de Ulykker, som man netop skulde søge at forebygge. Men jeg er overbeviist om, at de fornuftige af Planterne, ja, at de allerfleste af dem, vilde have tilraadet mig at handle, som jeg gjorde, ifald der havde været Tid til at raadspørge dem. At de nu, efterat deres Eiendomme og Liv ere frelste, føre et heelt andet Sprog og yttre en modsat Anskuelse, er saa meget mere naturligt, som det er den eneste Maade, hvorpaa de kunde vente nogen Erstatning, naar den Anskuelse blev gjort gældende, at Emancipationen ikke har været en Nødvendighed, og at det Tab som de derved har lidt, saaledes ikke maa ansees som uundgaaeligt.

Der er endnu kun to Betragtninger, som vistnok ikke indeholde noget juridisk Beviis, men som jeg dog troer fortjener Paaagtelse og nøie at veies, naar man vil bedømme min Handlemaade, om og hvorvidt jeg har erklæret Emancipationen enten uden eller under en tvingende Nødvendighed.

Jeg skal da først henlede Tanken paa, at jeg aldrig har været en Tilhænger af en pludselig indført Emancipation, men at det tvertimod har været min Overbeviisning, for hvilken min hele Embedsvirksomhed kan optræde som Vidne, at Emancipationen langsomt maatte forberedes og modnes, ved at gjøre Negerbefolkningen skicket til Friheden. Jeg har for denne Anskuelse været Gjenstand for saa mange Angreb baade i Indlandet og Udlandet, at jeg tør ansee det for uimodsigeligt, at jeg ikke har været Emancipist i den Forstand, hvori Ordet saa ofte tages. Er det da rimeligt, og tør det forudsættes, at jeg vilde have skredet til en pludselig Emancipations Indførelse, naar denne ikke var bleven til en Nødvendighed. Jeg, som ikke eiede nogen Eiendom paa Øerne, hvis Conservation kunde ligge mig paa Hjertet, jeg skulde have forandret mit hele Livs Overbeviisning pludselig, uden Nødvendighed; og istedetfor et Formaal, hvortil jeg arbeidede, og hvorfor jeg havde virket med et, jeg tør sige det, saa stort Held, skulde have foretrukket at realisere Noget, som stoed imod mine egne Planer, mit Livs hele Virksomhed. Er det troligt, er det antageligt ?

Jeg har sagt, at jeg med saa stort Held havde arbeidet for min Plans Realisation. Det er den anden Betragtning hvorpaa jeg vilde henlede Tanken. Thi man dømmes som man vil, og som man troer sig berettiget, om min Embedsførelse i det Enkelte, saa maa dog den Rolighed og den Orden, der har bestaaet i Colonierne, efterat Slaverne nu i over 1½ Aar have været emanciperede, i Sammenligning med, hvorledes Tilstanden har været og er i andre Landes Colonier, hvor en pludselig Emancipation ligeledes har været givet eller taget, være et høit talende Vidnesbyrd for min Embedsførelses Rigtighed i det Hele, min Plans Overeensstemmelse med Forholdenes Natur i Colonierne, mine Bestræbelsers Hensigtsmæssighed. Skulde jeg da ikke selv have erkjendt, hvad Andre nu maaskee mod deres Villie maa erkjende, at hvad jeg tilsigtede

for at fremme Coloniernes Vel, havde baaret de bedste Frugter, og ville fremdeles bære dem til Civilisationens rige Høst. Er det da troligt eller endogsaa tænkeligt, at jeg uden en bydende Nødvendighed skulde have opgivet mit Livs Formaal, hvorpaa, jeg gjentager, det, jeg havde arbeidet med saa stort Held, for at realisere en Tilstand, som jeg aldrig har troet kunde eller vilde være, saaledes realiseret, i Moderlandets eller Coloniernes sande Interesse, og som vilde medføre langt flere Farer og langt færre sande Fordele for den sorte Befolkning, hvis Held og Civilisation har ligget mig saa varmt paa Hjerte i saa mange Aar, og været Gjenstanden og Maalet for min hele Virksomhed.

Det er disse Optegnelser og Betragtninger som jeg har troet at burde meddele Dem, og af hvis Oversendelse jeg tager Anledning til paa ny, at forsikkre Dem om min uindskrænkede Høiagtelse og Tillid.